

הכדור

ם. סיקורה

הכדור לילדים? הרי שם לא גר אף אחד!
או אולי כן? זוזקה אמר שגרים.

דווקא אמש מישהו התנהל שם. ומי
- אף אחד לא יודע. שקט! הדלת
שם נפתחה. מי יצא עכשיו?
הילדים השתתקו כמו עכברים.

הילדים, כרגיל, שיחקו בחצר.
"אני, אני, אני אזרוק יותר גבוה!"
צעקו וזרקו את הכדור לגובה. כל
אחד זרק כפי שיכול היה, אחדים
גבוה, אחרים נמוך יותר. ואחר כך
הגיע לאדי, החזק שבין הילדים, ואז
זה קרה. הכדור עף אצלו כל כך
גבוה שנפל על המרפסת של
הקומה השניה. ונוסף לכך גם ישר
לתוך החלון - "בורך!"
ככה! הנה לך! מי יחזיר עכשיו את

הילדים קפצו בשמחה. הם מחאו
כף וקראו:
"כלבלב, זרוק לנו את הכדור! זרוק
את הכדור! זה כדור שלנו!"
אבל הכלבלב לא זרק. הוא בעצמו
התחיל לשחק בכדור. הוא זרק
אותו, נבח עליו, ואפילו ניסה
להחזיק אותו על האף.
ואז בקצה השני של המרפסת
הופיעה חתלתולה. איזו חתלתולה
נהדרת, לבנה כמו שלג. גם היא
רצתה לשחק בכדור. היא הניעה
כפות שלה, הורידה את ראשה
ובנימוס רב ביקשה את הכלבלב

אוי! אחרי הרשת של המרפסת
נראה מישהו שחור מאוד. היו לו
אוזניים שעירות, עיניים שחורות –
כלבלב! זה היה כלבלב!
"כלבלב! שם גר כלבלב!" בקולו
הדקיק קרא בהתפלאות מישה,

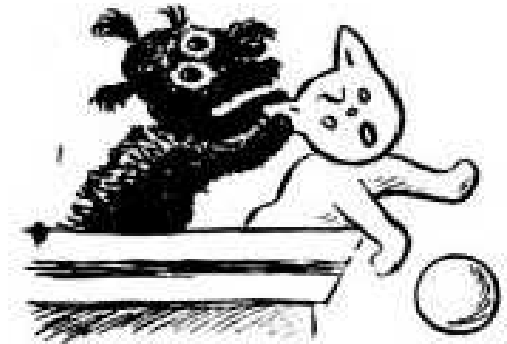

הקטן ביותר מבין הילדים,
"תראו, יש לו כדור, הכדור שלנו
בכפות שלו!" קרא לאדי.

"הב, הב" נבח הכלבלב בכעס. הוא רצה שהיא תחזיר לו את הכדור. אחר כך התרגז, צעק והתחיל לרדוף את החתלתולה הלבנה סביב המרפסת. אבל איפה! החתלתולה עם הכדור התחמקה ממנו בזריזות, ממש תחת אפו, והכלבלב כל פעם הכה "ברך!" בקיר, "ברך!" בקצה המרפסת! "ברך!" במטאטא שבפינה! היה על מה להסתכל! הילדים למטה צחקו בקול. אוי, צרה! פתאום הכלבלב עשה קפיצה מוצלחת ותפס את החתלתולה באוזן. היא גרגרה,

שיתן גם לה לשחק בכדור. אבל הכלבלב נע בראשו. לא, לא, בשום אופן לא! הוא לא ייתן את הכדור, הוא לא ייתן לאף אחד לשחק אתו. והכלבלב לקח את הכדור והתרחק מהחתלתולה. הכלבלב רץ, ובפינה של המרפסת עמד מטאטא. הכלבלב מעד והכדור נפל מהכפות שלו. הוא לא הספיק לתפוס אותו חזרה והחתלתולה "בום" תפסה אותו והתחילה לשחק בו בעצמה. היא גלגלה אותו בקצה המרפסת, או החזיקה בכפות ונדנדה אותו כמו בובה.

שרקה ורעשה, אבל לא נתנה לו את
הכדור.

"בום!"

היא זרקה אותו לילדים בחצר.
"א-א-א-!" שמחו הילדים והתחילו
לרוץ אחרי הכדור. אבל כשהסתכלו
למעלה השתתקו מרוב פליאה. על
המרפסת עמד אדם גבוה וחיך
לילדים, אבל מה זה? על הידיים

שלו לבושות היו בובות - כלבלב
וחתלתולה. אז הכלבלב
והחתלתולה לא היו ממש חיים?
אלה היו בובות! והאיש הגבוה עשה
בהם הצגה משעשעת לילדים.
"אז איך, ילדים, מצאו חן בעיניכם
הבובות שלי?" שאל האיש.
אבל הילדים היו כל כך מופתעים
שלא יכלו לומר אף מילה. האיש
הגבוה חיך שוב ואמר:
"שימו לב! עכשיו אראה לכם עוד
משהו!"
הוא השתתק ואז התחיל משהוא
מופלא. מאחורי הרשת של

איטקה הוכיחה שהיא באמת חיה.
היא ירדה מיד למטה והצטרפה
למשחקי הילדים.
איטקה הבטיחה לילדים להראות
להם את כל הבובות של אבא,
וסיפרה שאבא שלה יופיע עם
הבובות שלו בבית החייל. הוא מאוד
צבאי. תראו שהוא יוביל את כל ילדי
החצר לתיאטרון הבובות!

המרפסת הופיע ראש שעיר,
הבריקו עיניים שחורות, תחת אף
קטן חייך פה שמח - הופיעה ילדה,
ילדה ממש,
אמיתית!
"אתם רואים?" -
האיש הגבוה
הצביע על הילדה
"זו הבת שלי,
איטקה. אז מה ילדים. תקבלו אותה
לחברה?
כולם צעקו:
"ראו! היא חיה! איטקה, איטקה,
בואי לשחק אתנו!"